

(وَمِنْ خُطْبَةٍ لَهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ) أَوْصِيكُمْ - أَيُّهَا النَّاسُ - بِتَقْوَى اللَّهِ، وَكَثْرَةِ حَمْدِهِ عَلَى الْإِيَّهِ إِلَيْكُمْ، وَنِعْمَائِهِ عَلَيْكُمْ، وَبَلَائِهِ لَدَيْكُمْ. فَكَمْ خَصَّكُمْ بِنِعْمَةٍ، وَ تَدَارَكَكُمْ بِرَحْمَةٍ، أَعُورْتُمْ لَهُ فَسْتَرَكُمْ، وَ تَعَرَّضْتُمْ لِأَخْذِهِ فَأَمْهَلَكُمْ. وَأَوْصِيكُمْ بِذِكْرِ الْمَوْتِ وَ إِقْلَالِ الْغَفْلَةِ عَنْهُ، وَ كَيْفَ غَفَلْتُمْ عَمَّا لَيْسَ يُغْفَلُكُمْ، وَ طَمَعْتُمْ فِيمَنْ لَيْسَ يُمْهَلُكُمْ؟! فَكْفَى وَاعِظًا بِمَوْتِي عَايَنْتُمُوهُمْ، حُمِلُوا إِلَى قُبُورِهِمْ غَيْرَ رَاكِبِينَ، وَ أَنْزِلُوا فِيهَا غَيْرَ نَازِلِينَ، كَأَنَّهُمْ لَمْ يَكُونُوا لِلدُّنْيَا عُمَّارًا، وَ كَأَنَّ الْآخِرَةَ لَمْ تَزَلْ لَهُمْ دَارًا، أَوْ حَشُوا مَا كَانُوا يُوطِنُونَ، وَ أَوْطَنُوا مَا كَانُوا يُوحِشُونَ، وَ اسْتَغْلَوْا بِمَا فَارَقُوا، وَ أَضَاعُوا مَا إِلَيْهِ انْتَقَلُوا، لَا عَنْ قَبِيحٍ يَسْتَطِيعُونَ انْتِقَالَ، وَ لَا فِي حَسَنٍ يَسْتَطِيعُونَ ازْدِيَادًا، أَنْسُوا بِالْدُّنْيَا فَغَرَّتْهُمْ، وَ وَثِقُوا بِهَا فَصَرَعَتْهُمْ. فَسَابِقُوا - رَحِمَكُمُ اللَّهُ - إِلَى مَنَازِلِكُمْ الَّتِي أُمِرْتُمْ أَنْ تَعْمُرُوهَا، وَ الَّتِي رَغِبْتُمْ فِيهَا، وَ دُعِيتُمْ إِلَيْهَا، وَ اسْتَمْتُمُوا نِعَمَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ بِالصَّبْرِ عَلَى طَاعَتِهِ، وَ الْمُجَانَبَةِ لِمَعْصِيَتِهِ، فَإِنَّ غَدًا مِنَ الْيَوْمِ قَرِيبٌ، مَا أَسْرَعَ السَّاعَاتِ فِي الْيَوْمِ، وَ أَسْرَعَ الْأَيَّامِ فِي الشَّهْرِ، وَ أَسْرَعَ الشُّهُورِ فِي السَّنَةِ، وَ أَسْرَعَ السِّنِينَ فِي الْعُمُرِ!!

در سفارش به تقوا و سفارش به پرهیزکاری

ای مردم شما را به پرهیزکاری، و شکر فراوان در برابر نعمتهای، و عطاهای الهی، و احسانی که به شما رسیده سفارش می‌کنم، چه نعمتهایی که به شما اختصاص داده، و رحمتی که برای شما فراهم فرمود، عیبهای خود را آشکار کردید و او پوشاند، خود را در معرض کیفر او قرار دادید و او به شما مهلت داد.

ارزش یاد مرگ

مردم! شما را به یادآوری مرگ، سفارش می‌کنم، از مرگ کمتر غفلت کنید، چگونه طمع می‌ورزید که به شما مهلت نمی‌دهد، مرگ گذشتگان برای عبرت شما کافی است، آنها را به گورشان حمل کردند، بی آنکه بر مرکبی سوار باشند، آنان را در قبر فرود آوردند بی آنکه خود فرود آیند، چنان از یاد رفتند گویا از آبادکنندگان دنیا نبودند و آخرت همواره خانه‌اشان بود، آن چه را وطن خود می‌دانستند از آن رمیدند، و از آنجا که می‌رمیدند، آرام گرفتند، و چیزهایی که با آنها مشغول بودند جدا شدند، آنجا را که سرانجامشان بود ضایع کردند. اکنون نه قدرت دارند از اعمال زشت خود دوری کنند، و نه می‌توانند عمل نیکی بر نیکیهای خود بیفزایند، به دنیایی انس گرفتند که مغرورشان کرد، چون به آن اطمینان داشتند سرانجام مغلوبشان نمود.

ضرورت شتاب در نیکوکاریها

خدا شما را رحمت کند، پس بشتابید به سوی آباد کردن خانه‌هایی که شما را به آبادانی آن فرمان دادند، و تشویقتان کرده، به سوی آن دعوت نموده‌اند، و با صبر و استقامت نعمتهای خدا را بر خود تمام گردانید، و از عصیان و نافرمانی کناره بگیرید، که فردا به امروز نزدیک است. وه! چگونه ساعتها در روز، و روزها در ماه، و ماهها در سال، و سالها در عمر آدمی شتابان می‌گذرد؟